

СВІТОВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ВИЗВОЛЬНИЙ ФРОНТ

WORLD UKRAINIAN LIBERATION FRONT
FRONT DE LIBERATION UKRAINIEN MONDIAL
FRENTE MUNDIAL UCRANIO DE LIBERACION
UKRAINISCHER WELTBEFREIUNGSFRONT

140 Bathurst Street

Toronto, Ontario, Canada
M5V 2R3

Tel.: (416) 366-9350

Президія:
Executive Board:

Dr. R. Malaschuk
President

O. Romanyshyn, M.A.
Vice-President

W. Bezchlibnyk, B.L.S.
Secretary

ТОРОНТО, 15 червня 1976.

ОБІЖНИК ч. 18/1973-78

У 35-ту РІЧНИЦЮ ВІДНОВЛЕННЯ
УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ

35 років тому, Актом 30-го червня 1941 року у Львові проголошено відновлення української державності. Національні Збори встановили головою Державного Правління Ярослава Стецька.

"Волею українського народу Організація Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери проголошує відновлення Української Держави" ...- голосив усім державний Акт. І український народ виявляв свою волю по всіх містах і селах України, спершу великими маніфестаціями і масовими здвигами та організуванням державного життя, а далі - збройною боротьбою.

Акт 30-го червня був проголошений у часі, коли друга світова війна набрала найбільших розмірів і два вороги України - гітлерівська Німеччина і большевицька Москва зустрілися на українській землі з наміром загарбати Україну для себе, а український народ поневолити.

І тоді - у найважчій ситуації, між німецьким молотом і московським ковадлом - український народ сказав своє слово - слово господаря української землі, і підняв прапор своєї державної самостійности.

І підняв свій меч - за свою свободу, за своє одвічне право бути господарем на своїй власній землі, за свою від нікого незалежну державу. Проти обох наїзників, проти обох загарбників, окупантів і поневолювачів.

Акт 30-го червня 1941 року відкрив найновішу сторінку історії наших визвольних змагань за ту саму велику мету: за самостійну соборну українську державу. Таку саму мету мав Акт 22-го січня 1918 року, Акт 1-го листопада 1918 року, таку мету мав Акт 22-го січня 1919 року, таку ж мету мав Акт 15-го березня 1939 року.

Акт 30-го червня був черговим історичним самостійним незалежним державним актом, був власнопідметним виявом волі українського народу самому творити своє життя на своїй власній землі і боротися за свою власну державу. Актом 30-го червня викуто ще одне кільце в безперервному ланцюзі визвольної боротьби українського народу.

Український народ масовими маніфестаціями-здвигами виразно й рішуче ствердив свою волю до самостійного життя. Власними силами і власним трудом широко розгорнув державне будівництво, з радістю, запалом і ентузіазмом взявся за роботу на всіх ділянках суспільного і державного життя. Увесь народ став до будови своєї держави.

І хоч німці зліквідували Українське Державне Правління і застосували супроти українського народу політику терору й винищування, розстрілюючи і засилаючи в тюрми і кацети цвіт борців народу, - Акту 30-го червня ворог знищити не зміг. В обороні своєї, потоптаної окупантами, волі став український народ. На насильство відповів боротьбою, створюючи Українську Повстанську Армію, що під керівництвом Головного Командира сл.п. ген. Романа Шухевича - Тараса Чупринки - залізом, вогнем і кров'ю перетворювала в дійсність ідею 30-го червня, вписуючи золоті сторінки в історію визвольної боротьби України.

Доба української історії, розпочата 30-им червня 1941 року, триває. Боротьба йде далі - в різних формах, різними способами і засобами і на різних відтинках многогранного життя. До боротьби стає третє українське покоління, піднявши високо вгору прапори і ідеї 1918 і 1941 рр. - і хоч "ім північні вітри гудуть, і сніги замітають путь, а вони ідуть безупину" ... "Покотилася лявіна, і де в світі тая сила, що б в бігу її спинила!" /Іван Франко/.

І ця боротьба йтиме так довго, аж український народ стане господарем і володарем своєї землі і своєї долі, здійснюючи заповіт Шевченка - "в своїй хаті - своя правда і сила і воля!"

Відмічуючи 35-річчя Акту 30-го червня 1941 року, схиляємо наші голови і віддаємо нашу глибоку пошану тим всім, що впали в боротьбі за українську державу, що впали на різних полях за те, щоб жив і був свободним український народ. Одночасно маніфестуємо нашу єдність з українським народом на рідній землі, нашу повсякчасну готовість допомагати йому в боротьбі і нашу рішеність разом з народом йти і дійти до нашої великої мети

На цьому шляху боротьби впали й пануть воїни. Бо "шлях звільнення кожної нації густо кропиться кров'ю. Нашої - так само. Кров'ю чужою і своєю. Ворожою і рідною. Кров закінчує глибокі процеси національних емоцій, усвідомлень, організаційної праці, ідеологічної творчості, всього того, що нація і свідомо і іраціонально використовує для ствердження свого права на державне життя" - писав Симон Петлюра. Прапори боротьби бере в свої руки молоде українське покоління. Вирощені на крові і жертві своїх батьків, на боротьбі ОУН-УПА, вони відважно й сміло продовжують почате й незавершене їхніми попередниками діло: та сама ідея, ті самі прапори, та сама ціль - незалежна українська держава.

"Народ мій є, народ мій завжди буде, ніхто не перекареслить мій народ!" - кличе Василь Симоненко. - "Будемо битись!" - взиває Валентин Мороз.

На місце впавших стають нові борці. Їхніми трудами, жертвами, посвятою, завзяттям живе і кріпшає українська нація. Кріпшає для завтрішньої перемоги, яка напевно прийде! "Прийде той час. Істотою цілою ми чуєм хід його..."

"Та прийде час і ти огнистим видом
Засяєш у народів вольних колі,
Труснеш Кавказ, впережешся Бескидом,
Покотиш Чорним Морем гомін волі,
І глянеш як хазяїн домовитий
По своїй хаті і по своїм полі!"

- пророкував Іван Франко. І так буде!

Акт 30-го червня 1941 року стоятиме полум'яним дороговказом на
дальшому шляху походу української нації до її мети!

Вічна слава впавшим Героям української визвольної боротьби!

Хай живе, бореться і перемагає український народ!

Хай живе Українська Самостійна Соборна Держава!

В Роді Івана Франка і Симона Петлюри
30-го червня 1976 року.

Президія
СВІТОВОГО УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ